एषा विचित्राभिहिता सुरापानस्य निष्कृतिः ।
अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि सुवर्णस्तेयनिष्कृतिं ॥ ९८ ॥
सुवर्णस्तेयकृद्विप्रो राजानमभिगम्य तु ।
स्वकर्म्म ख्यापयन् ब्रूयान्मां भवाननुशास्त्विति ॥ ९९ ॥
गृहीत्वा मुसलं राजा सकृद्धन्यात् तु तं स्वयं ।
बधेन शुध्यति स्तेनो ब्राह्मणास्तपसैव तु ॥ १०० ॥
तपसापनुनुत्सुस्तु सुवर्णस्तेयजं मलं ।
चीरवासा द्विजोऽरण्ये चरेद्ब्रह्महणो व्रतं ॥ १०१ ॥
एतैर्व्रतैरपोहेत पापं स्तेयकृतं द्विजः ।
गुरुस्त्रीगमनीयं तु व्रतैरेभिरपानुदेत् ॥ १०२ ॥
गुरुतल्पभिभाष्यैनस्तप्ते स्वप्यादयोमये ।
सूर्मीं ज्वलन्तीं स्वाश्लिष्येन्मृत्युना स विशुध्यति ॥ १०३ ॥
स्वयं वा शिश्नवृषणावुत्कृत्याधाय चाञ्जलौ ।
नैर्ऋतीं दिशमातिष्ठेदानिपातादजिह्मगः ॥ १०४ ॥
खट्वाङ्गी चीरवासा वा श्मश्रुलो विजने वने ।
प्राजापत्यं चरेत् कृच्छ्रमब्दमेकं समाहितः ॥ १०५ ॥
चान्द्रायणं वा त्रीन् मासानभ्यसेन्नियतेन्द्रियः ।
हविष्येण यवाग्वा वा गुरुतल्पापनुत्तये ॥ १०६ ॥